

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA

DURACELL, СКАЗАЛА ПАНІ ТАНАКА

Японська смерть

The Art of Attraction · 12

Того дня я був у штаб-квартирі в Мілані. Мені треба було пояснити маркетологам, як можна продати продукт, лише давши людям його понюхати, — до такого ще ніхто не додумувався.

Ми продавали засоби догляду й ніколи не мали жодного зв'язку з їжею. Але те, що здавалося логічним, у реальності зустріло інший вимір, де фантазія взяла шлюб із нуаром і раптом стала правдою.

Ідея була така: якщо попросити клієнта понюхати лоток продукту, він скаже, що не відчуває нічого, крім пресованого картону. А я був би тим, хто скаже йому, що він не відчуває аромату успіху за самим лише брендом.

Ахахахахахахаха.

Але не будемо губитися в тлі. Історія не про це.

Я щойно повернувся зі свого хот-дога, коли просто біля виходу, біля прохідної, зустрів свого генерального директора, який збирався їхати. Він покликав мене й сказав: «Frega, їдьмо зі мною. Годі гратися з маркетологами, вони ніколи не зрозуміють, доки не побачать тебе в роботі в полі. Давай, ми їдемо в аеропорт

зустрічати колегу з Gillette, нову генеральну директорку Японії, пані ТАНАКУ.

«Побачиш, вона приємна жінка, і вона любить калабрійців. Колись давно в неї був хлопець із твоїх країв; вона сама мені розповіла на нашій останній раді директорів у Бостоні».

«Але Dottore, я не говорю японською, у мене ніколи не було дівчат у тих краях, я не знав би, як поводитися чи що казати. Я там ніколи не був».

«Годі, сідай у машину, ти за кермом. Ми їдемо в Мілано Мальпенсу, і я поясню дорогою. Скажу секретарці, щоб усім, хто тебе шукатиме, казала, що ти зі мною у відрядженні».

Попереду в нас було десь п'ятдесят хвилин дороги, і він почав ставити мені особисті запитання: родина, діти, новини про мого батька, якого він добре знав. Жодної роботи. Лише за останні десять хвилин до аеропорту він дав мені кілька технічних подробиць про ту, хто прилітала.

Пані Танака нещодавно зазнала втрати — у неї помер батько, — і це була добра нагода висловити наші співчуття. Між рядків з'ясувалося, що вона прийшла з глобальної ради директорів Duracell і отримала це свіже призначення в Gillette лише кілька кварталів тому. Але жодної підозри про те, що за цим стояло, принаймні не на моїх широтах.

Я побачив, як вона з'явилася: середнього зросту, елегантна, усміхнена. Мій генеральний директор тепло привітав її ритуальним поцілунком в обидві щоки. Я такої близькості не мав і обмежився тим, що поцілував її руку, і вона усміхнулася.

Вона попросила спершу скористатися вбиральною, а потім зупинитися за одним зі столиків бару, щоб випити чогось і перекинутися кількома словами.

Вона невдовзі повернулася, свіжа й ще запашніша, ніж раніше, і мій генеральний директор звернувся до неї зі співчуттями. Вона відповіла:

«Смерть однакова в усьому світі, але філософія тих, хто дивиться на смерть і розповідає історію життя, для східного народу дуже далека від західної». Що вона хотіла сказати?

«Ви плачете, коли згадуєте його. Ми усміхаємося, коли розповідаємо його історію, бо він живе в тому, що зробив, а не лише в тому, ким був».

Це була нова думка і водночас важка. Я не втратив рівноваги, але насили її перетравив.

Потім вона обернулася до мене й сказала досконалим калабрійським діалектом: «Capisci sti».

Ахахахахахахаха.

Вони вдвох пробули разом хвилин десять у приватній розмові, а я все думав про її слова. Проходячи назад повз

мене, вона попрощалася й пішла, і коли вона вже йшла, я гукнув їй услід:

«Пані Танака, cariscia aaaa».

Вона усміхнулася й пішла геть.

Ще п'ятдесят хвилин у машині назад до штаб-квартири. Генеральний директор мовчав, нічого не казав, а я кермував, не ставлячи запитань, аж поки в якийсь момент він не сказав мені:

«Японська колега сказала мені, що ти приємна людина, але з тобою треба бути обережним». Чому?

«Вона сказала, що такі люди, як ти, не працюють на компанії й не керують ними». А що ж вони роблять?

Він усміхнувся й відповів: «Capisci sti».

Ferdinando